

תת"ע (חדרה) 363-10-23 - אדריס עמר נ' מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 363-10-23 מדינת ישראל נ' אדריס עמר
תיק חיצוני: 90525559671

מספר בקשה: 2

לפני כבוד השופטת עידית פלד

מבקש אדריס עמר
נגד

משיבה מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

עסקינן בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 3.3.24, ונדון לקנס המקורי הקבוע בצדה של העבירה בגינה נשפט.

עיינתי בטיעוני הצדדים בבקשה ובתגובה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - ברי כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שאין מחלוקת כי המבקש קיבל את ההזמנה לדיון, כפי העולה מהאישור אשר צורף לכתב האישום המצוי בתיק נט המשפט.

אלא שלטענת המבקש, מחמת טעות אישית הוא הגיע לבית המשפט בחיפה ולא לחדרה.

בעניין זה נקבע, כי "קבלת טענת המבקשת לביטול פסק הדין שניתן שלא בפניה כי אי התיצבותה נבעה מאי הבנה, מלבד הספקנות לגביה כשלעצמה, יש בה כדי לאיין את סעיף 240(א) (1) ואת תכליתו; בתי המשפט לתעבורה עמוסים עבודה לעייפה, וקשה מאוד, מקום

עמוד 1

שנאשם זומן כדין, לאפשר באופן גורף וככלל הליכים מייגעים של הזמנה חוזרת על כל המשתמע. הניתן להעלות על הדעת כל אימת שיתקבל בבית משפט לתעבורה פסק דין בהיעדר, כי אם לא ישא חן בעיניו של נאשם שזומן כדין, יוכל לגלגל את הגלגל אחורנית, לנסות לבטל את פסק הדין שניתן בטענת אי הבנה, ולהתחיל את ההליך מראשיתו - חרף הזימון? זאת אין להלום ועל אפשרות זו להישמר למקרים נדירים (וראו גם רע"פ 8065/10 מלייב נ' מדינת ישראל) לא פורסם)). על כן, אין להשיב את הדין לבית המשפט לתעבורה או לנסות לפענח מה היה קובע, אילו התייצבה המבקשת למשפט ויידעה את בית המשפט כי רשיונה חודש ("רע"פ 2673/11 מיטל זימנר נ' מדינת ישראל) (נבו 12.04.2011) פסקה ו). וראו גם עפ"ת (מחוזי חיפה) 2044-09-23 קורקוס נ' מדינת ישראל, 12.9.23, פסקה 8: "קיים אישור מסירה ואף קיימת ידיעה בפועל מכוח התרשומת שערכה המזכירות ושלא הוכחשה על ידי המערערת ועל כן לא היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות. וכידוע טעות אנוש, אין בה כדי להוות טעם מוצדק לביטול פסק דין שניתן בהעדר. אין כאן טעות, מזכירות בית המשפט מודיעה על תאריך מסוים, קיימת ציפיה של התייצבות או לפחות בדיקת הנושא מול העורך דין שמטפל בעניינה, אך מקום להתעלם לחלוטין מהודעת המזכירות לגבי מועד הדין, והדבר לא נעשה."

גם העובדה שהמבקש לא פנה למזכירות בית המשפט בסמיכות זמנים למועד הדין, וישב באפס מעשה במשך כמעט חודשיים לאחריו, מעידים כי לא גילה עניין מיוחד בהליך המשפטי.

בנסיבות אלה לא הייתה קיימת כל הצדקה לאי ההתייצבות לדין.

אשר לתנאי השני - הבקשה אף אינה מעלה נימוקים ממשיים לעיוות דין, שכן בפסיקה נקבע, כי אין בעצם הטענה כי אחר נהג ברכב כדי לבסס חשש לעיוות דין (ראו למשל עפ"ת (מחוזי חיפה) 66594-03-24 דילן נ' מדינת ישראל, 2.5.24; עפ"ת (מחוזי חיפה) 49911-01-23 לינביץ נ' מדינת ישראל, 2.3.23.

גם העונש שהושת על המבקש (קנס המקור), אין בו כדי להקים חשש לעיוות דין.

המבקש קיבל את יומו בבית המשפט והוא לא ניצל אותו מטעמים התלויים בו.

לפיכך, הבקשה נדחית, ללא צורך בדיון במעמד הצדדים (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (פורסם בנבו, 25.03.2018); ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (פורסם בנבו, 06.01.2009)).

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, ג' סיוון תשפ"ד, 09 יוני 2024, בהעדר
הצדדים.